

Każdy obrazek o czymś mówi

Сидорук Кіндрат Лукович

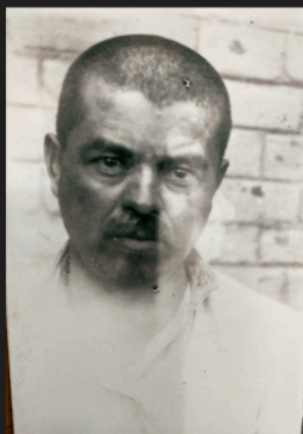
(13.03.1898, с. Замолодиччя, Турненської волості, Холмської губернії (Польща) – 19.10.1937, м. Київ)

Головний бухгалтер радгоспу «Комсомолец Полісся» м. Чорнобиля Київської обл. Народився у селянській родині. У 1919-1922 рр. служив у Червоній армії писарем.

Заарештований у м. Чорнобиль 6 серпня 1937 р. На момент арешту мав родину: дружина – Сидорук Софія Іванівна (1907 р. н.), син Віталій (1929 р. н.), дочка Раїса (1930 р. н.), син Юрій (1935 р. н.).

Засуджений двійкою – Комісією НКВС та Прокуратури СРСР (протокол від 12 жовтня 1937 р.) за ст. 54-1 «а» КК УРСР до розстрілу за «антирадянську агітацію серед робітників радгоспу», провокаційні чутки про «початок війни та поразку Радянського Союзу». Розстріляний 19 жовтня 1937 р.

Реабілітований після додаткового розслідування у 1972 р. згідно із запитом відділу соціального забезпечення Брюховецького райвиконкому Краснодарського краю. Колегія Верховного суду УРСР визнала Кіндрата Луковича Сидорука реабілітованим 12 грудня 1972 р.

Kindrat Sydoruk, syn Łuki

(13 marca 1898 r.,
Zamłodycze, gmina
Turczeń, gubernia
chełmska (obecnie
Polska) – 19
października 1937 r.,
Kijów)

Główny księgowy
radiowężła
„Komsomolec
Polesia” w
Czarnobylu
(obwód kijowski).

Urodził się w
rodzinie chłopskiej.
W latach
1919–1922 służył
w Armii Czerwonej
jako pisarz
wojskowy.

Został aresztowany w Czarnobylu 6 sierpnia 1937 r. W chwili aresztowania miał rodzinę: żonę Zofię Iwanownę Sydoruk (ur. 1907), syna Witalija (ur. 1929), córkę Raisę (ur. 1930) oraz młodszego syna Jurija (ur. 1935).

12 października 1937 r. pozasądowy organ represji (*dwójka*), złożony z przedstawicieli NKWD i Prokuratury ZSRR, skazał go na karę śmierci na podstawie art. 54-1(a) Kodeksu karnego Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej. Oskarżono go o „prowadzenie antyradzieckiej agitacji wśród pracowników radiowężła oraz rozpowszechnianie prowokacyjnych pogłosek o wybuchu wojny i klęsce Związku Radzieckiego”. Został rozstrzelany w Kijowie 19 października 1937 r.

Po przeprowadzeniu dodatkowego śledztwa Sydoruk został oficjalnie zrehabilitowany w 1972 r. 12 grudnia 1972 r. Kolegium Sądu Najwyższego Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej uchyliło wydany wobec niego wyrok i uznało go za niewinnego stawianych mu zarzutów.